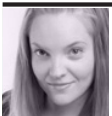

EG HUGSI NÓGV UM SJÚKUNA

– **SJÁLVANDI** HUGSI EG NÓGV UM **SJÚKUNA**, OG HVUSSU HON KANN **ÁVIRKA** MEG Í **FRAMTÍÐINI**. HINVEGIN NYTTAR **IKKI** AT STÚRA OV **NÓGV**, OG TÍ TAKI EG **BARA** EIN DAG Í **SENN**. SOLEIÐIS SIGUR **KENDI** ÚTVARPSMAÐURIN, **ELIS POULSEN**, SUM HEVUR FINGIÐ **STAÐFEST** SJÚKUNA **PARKINSON**

SAMRØÐA

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

– Tað er kanska júst í slíkum støðum, sum tann eg eri í nú, at tað ikki er so stuttligt at vera ein almennur persónur. Fólk vita, hvør tú ert, og tey síggja og hoyra, at alt ikki er, sum tað plagar at vera. Og so er tað, at tey byrja at tosa um teg, sigur 61 ára gamli Elis Poulsen, sum man vera eitt av kendastu fjølmiðlafólkunum í Føroyum.

Í november mánaði í fjør fekk hann staðfest Parkinson. Ein sjúka, sum millum annað hevur ávirkað vøddarnar í fingrunum, andlitinum og eisini røddina hjá fólkakæra útvarpsmanninum.

– Lívið gongur sína gongd, hóast eg eri blivin sjúkur. Nú royni eg bara sum frægast at venja meg við ein øðrvísi gerandisdag, sigur Elis Poulsen.

Merkti smáar broytingar

Tað var í januar mánaði í fjør, at Elis Poulsen legði til merkis, at alt ikki var, sum tað plagdi.

– Eg var ikki væl fyri. Eitt nú legði eg merki til, at eg hevði trupulleikar við rørslunum í tveimum fingrum á aðru hondini, og eisini var tað blivið strævnari hjá mær at syngja, tá eg var í kirkju.

Tað var soleiðis, eg bleiv varugur við, at alt ikki ruggaði rætt, fortelur Elis Poulsen og heldur fram:

– Tað var alt eitt sindur lægið, og eg byrjaði at hugsa, hvat hetta mundi vera fyri nakað. Eg hevði skjótt varhugan av, at mær bagdi okkurt álvarsligt, og

at hetta ikki bara var nakað fyríbils, sigur Elis Poulsen.

Tíðarskeiðið, tá Elis Poulsen byrjaði at merkja broytingarnar í kroppinum, hevði hann leingi kent seg ótryggan og undir einum ávísu trýsti orsakað av rationaliseringum, sum blivu gjørdar

í Kringvarpinum, har hann hevur starvast í skjótt 25 ár. Sjálvur heldur hann, at hetta hevur ávirkað heilsuna.

– Uppsagnir fóru fram á stovninum, og vit vóru øll óttafull. Sjálvur bleiv eg settur niður í tíð, og tað tók eg mær eitt sindur nær. Á einum fundi í januar mánaði segði stjórin, at nú blivu ikki fleiri broytingar gjørdar á hesum sinni, og tá var tað líkasum, at tað lætnaði fyri mær, men samstundis var tað tá, at eg av álvara merkti, at eg ikki hevði tað so gott, greiðir Elis Poulsen frá.

Hann royndi tó sum frægast at hava ein vanligan gerandisdag, hóast hann visti, at okkurt bagdi sær.

– Eg tosaði við tey nærmastu um heilsustøðuna, men annars helt eg alt meira fyri meg sjálvan. Eg hevði tað gott sum so, men hugsaði um, hvat fór at henda tíðina frameftir, tá eg nú merkti broytingar við tveimum fingrum og eisini røddini.

Staðfestu Parkinson

Tað gekk ikki long tíð, og so fór Elis Poulsen til læknan, tí lögna kenslan í fingrunum og broytingarnar í røddini, fingur hann og hansara nærmastu at stúra fyri álvarsamari sjúku.

Leingi gekk hann til ymsar kanningar, men lækarnir høvdu trupult við at staðfesta nakra ávísa sjúku. Eitt skifti var hann eisini í Íslandi, har